

Η Κρυμμένη Ιστορία του Στίχου Σαράντα — Αριθμός Είκοσι Δύο

Ιεζεκιήλ Αριθμός Τρία

Jeff Pippenger

2026-08-08

Ο Ιεζεκιήλ είναι ιερέας κατά την περίοδο της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Στο πρώτο κεφάλαιο ο Ιεζεκιήλ μεταφέρεται στο αγιαστήριο.

Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ τριακοστῷ ἔτει, ἐν τῷ τετάρτῳ μηνί, τῇ πέμπτῃ τοῦ μηνός, ἐνῷ ἤμην ἀνὰ μέσον τῶν αἰχμαλώτων παρὰ τὸν ποταμὸν Χεβάρ, ἀνεώχθησαν οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδον ὁράσεις Θεοῦ. Τῇ πέμπτῃ τοῦ μηνός, τοῦτ' ἦν τὸ πέμπτον ἔτος τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ βασιλέως Ἰωαχίν, ἐγένετο ῥῆμα Κυρίου ρητῶς πρὸς τὸν Ἰεζεκιήλ τὸν ἱερέα, υἱὸν τοῦ Βουζί, ἐν γῇ Χαλδαίων παρὰ τὸν ποταμὸν Χεβάρ· καὶ ἐκεῖ ἦν ἐπ' αὐτὸν ἡ χεὶρ Κυρίου.

Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἀνεμοστρόβιλος ἦλθεν ἐκ τοῦ βορρᾶ, νεφέλη μεγάλη, καὶ πῦρ περιελισσόμενον, καὶ φέγγος ἦν κύκλῳ αὐτοῦ, καὶ ἐκ μέσου αὐτοῦ ὡς ὄψις ἠλέκτρου, ἐκ μέσου τοῦ πυρός. Καὶ ἐκ μέσου αὐτοῦ ἐξῆλθεν ὁμοίωμα τεσσάρων ζώων. Καὶ αὕτη ἦν ἡ ὄψις αὐτῶν· εἶχον ὁμοίωμα ἀνθρώπου. Καὶ ἕκαστον εἶχεν τέσσαρα πρόσωπα, καὶ ἕκαστον εἶχεν τέσσαρας πτέρυγας. Καὶ οἱ πόδες αὐτῶν ἦσαν πόδες εὐθείς· καὶ τὸ ἵχνος τῶν ποδῶν αὐτῶν ἦν ὡς ἵχνος ποδὸς μόσχου· καὶ ἔστιλβον ὡς ὄψις χαλκοῦ πεπυρωμένου. Καὶ εἶχον χεῖρας ἀνθρώπου ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτῶν ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῶν· καὶ τὰ τέσσαρα εἶχον τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ τὰς πτέρυγας αὐτῶν. Αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἦσαν συνημμέναι ἢ μία πρὸς τὴν ἄλλην· δὲν ἐστρέφοντο ὅταν ἐπορεύοντο· ἕκαστον ἐπορεύετο εὐθέως ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Ὅσον δὲ περὶ τοῦ ὁμοιώματος τῶν προσώπων αὐτῶν, τὰ τέσσαρα εἶχον πρόσωπον ἀνθρώπου, καὶ πρόσωπον λέοντος ἐκ δεξιῶν· καὶ τὰ τέσσαρα εἶχον πρόσωπον βοὸς ἐξ ἀριστερῶν· τὰ τέσσαρα εἶχον ἐπίσης πρόσωπον ἀετοῦ. Οὕτως ἦσαν τὰ πρόσωπα αὐτῶν· καὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἦσαν ἐκτεταμέναι πρὸς τὰ ἄνω· δύο πτέρυγες ἐκάστου ἦσαν συνημμέναι ἢ μία πρὸς τὴν ἄλλην, καὶ δύο ἐκάλυπτον τὰ σώματα αὐτῶν.

Και πορεύονταν καθεμία εὐθεία ἐμπρός· ὅπου ἐπρόκειτο να πορευθεῖ το πνεῦμα, ἐκεῖ πορεύονταν· και δεν ἐστρεφαν ὅταν πορεύονταν. Και ὡς πρὸς τὴν ομοιότητα τῶν ζώντων πλασμάτων, ἡ ὄψη τοὺς ἦταν σαν ἀναμμένα κάρβουνα φωτιάς και σαν τὴν ὄψη λαμπάδων· αὐτὴ ἀνέβαινε και κατέβαινε ἀνάμεσα στα ζώντα πλάσματα· και ἡ φωτιά ἦταν λαμπρή, και ἀπὸ τὴ φωτιά ἐξέρχονταν ἀστραπές. Και τα ζώντα πλάσματα ἐτρέχαν και ἐπέστρεφαν σαν τὴν ἐμφάνιση ἀστραπῆς. Και ἐνῷ ἐβλεπα τα ζώντα πλάσματα, ἰδοὺ, ἓνας τροχὸς ἐπάνω στη γῆ πλάι στα ζώντα πλάσματα, με τὶς τέσσερις ὀψεις τοὺς. Ἡ ὄψη τῶν τροχῶν και ἡ κατασκευὴ τοὺς ἦταν σαν τὸ χρῶμα βηρύλλου· και οἱ τέσσερις εἶχαν μία και τὴν αὐτὴ ομοιότητα· και ἡ ὄψη τοὺς και ἡ κατασκευὴ τοὺς ἦταν σαν να ἦταν τροχὸς μέσα σε τροχό. Ὅταν πορεύονταν, πορεύονταν πρὸς τὶς τέσσερις πλευρές τοὺς· και δεν ἐστρεφαν ὅταν πορεύονταν. Και ὡς πρὸς τοὺς στεφάνους τοὺς, ἦταν τόσο υψηλοί ὥστε προκαλοῦσαν δέος· και οἱ στεφάνιοι κύκλοι τοὺς ἦταν γεμάτοι οφθαλμοὺς ολόγυρα και στοὺς τέσσερις. Και ὅταν τα ζώντα πλάσματα πορεύονταν, οἱ τροχοὶ πορεύονταν δίπλα τοὺς· και ὅταν τα ζώντα πλάσματα υψώνονταν ἀπὸ

τη γη, οι τροχοί υψώνονταν. Όπου επρόκειτο να πορευθεί το πνεύμα, εκεί πορεύονταν· εκεί επρόκειτο να πορευθεί το πνεύμα τους· και οι τροχοί υψώνονταν απέναντί τους· διότι το πνεύμα του ζώντος πλάσματος ήταν μέσα στους τροχούς.

Και όταν εκείνα προχωρούσαν, προχωρούσαν και αυτά· και όταν εκείνα στέκονταν, στέκονταν και αυτά· και όταν εκείνα υψώνονταν από τη γη, οι τροχοί υψώνονταν απέναντί τους· διότι το πνεύμα του ζώντος πλάσματος ήταν μέσα στους τροχούς. Και η ομοίωση του στερεώματος επάνω από τις κεφαλές του ζώντος πλάσματος ήταν ως το χρώμα του φοβερού κρυστάλλου, εκτεταμένο επάνω από τις κεφαλές τους υψηλά. Και κάτω από το στερέωμα οι πτέρυγές τους ήταν ευθείες, η μία προς την άλλη· καθεμία είχε δύο, που κάλυπταν από τη μία πλευρά, και καθεμία είχε δύο, που κάλυπταν από την άλλη πλευρά, τα σώματά τους. Και όταν προχωρούσαν, άκουγα τον ήχο των πτερύγων τους, σαν τον ήχο μεγάλων υδάτων, ως φωνή του Παντοδυνάμου, φωνή λαλιάς, ως ήχο στρατοπέδου· όταν στέκονταν, κατέβαζαν τις πτέρυγές τους. Και υπήρχε φωνή από το στερέωμα που ήταν επάνω από τις κεφαλές τους, όταν στέκονταν και είχαν κατεβάσει τις πτέρυγές τους. Και επάνω από το στερέωμα που ήταν υπεράνω των κεφαλών τους ήταν η ομοίωση θρόνου, ως η όψη λίθου σαπφείρου· και επάνω στην ομοίωση του θρόνου ήταν ομοίωση ως όψη ανθρώπου υψηλά επάνω σε αυτόν. Και είδα ως το χρώμα του ήλεκτρου, ως όψη πυρός κυκλόθεν εντός αυτού, από την όψη των οσφύων του και άνωθεν· και από την όψη των οσφύων του και κάτωθεν είδα ως να ήταν όψη πυρός, και είχε λαμπρότητα κυκλόθεν. Όπως η όψη του τόξου που είναι στο σύννεφο κατά την ημέρα της βροχής, έτσι ήταν η όψη της λαμπρότητας κυκλόθεν. Αυτή ήταν η όψη της ομοιώσεως της δόξας του Κυρίου. Και όταν την είδα, έπεσα κατά πρόσωπον, και άκουσα φωνή ενός που μιλούσε. Ιεζεκιήλ 1:1–28.

«Στον Ιεζεκιήλ, τον πενθούντα προφήτη της εξορίας, στη γη των Χαλδαίων, δόθηκε όραμα που δίδασκε το ίδιο μάθημα πίστεως στον ισχυρό Θεό του Ισραήλ. Ενώ βρισκόταν στις όχθες του ποταμού Χεβάρ, ένας ανεμοστρόβιλος φάνηκε να έρχεται από τον βορρά, “νέφος μέγα, και πυρ αναδιπλούμενον, και φέγγος ήτο κύκλω αυτού, και εκ του μέσου αυτού ως όψις ήλεκτρου.” Πλήθος τροχών παράδοξης μορφής, τεμνομένων αλλήλους, εκινούντο από τέσσερα ζωντανά όντα. Πολύ επάνω από όλα αυτά ήταν “ομοίωμα θρόνου, ως όψις λίθου σαπφείρου· και επί του ομοιώματος του θρόνου ήτο ομοίωμα ως όψις ανθρώπου επάνω εις αυτόν.” “Και ως προς το ομοίωμα των ζωντανών όντων, η όψις αυτών ήτο ως ανθράκων πυρός και ως όψις λαμπάδων· τούτο ανέβαινε και κατέβαινε μεταξύ των ζωντανών όντων· και το πυρ ήτο λαμπρόν, και εκ του πυρός εξήρχετο αστραπή.” “Και εφάνη εις τα χερουβείμ μορφή χειρός ανθρώπου υπό τας πτέρυγας αυτών.”»

«Υπήρχαν τροχοί μέσα σε τροχούς, σε μια διάταξη τόσο περίπλοκη, ώστε με την πρώτη ματιά φάνηκαν στον Ιεζεκιήλ να βρίσκονται όλοι σε σύγχυση. Αλλά όταν κινούνταν, το έκαναν με θαυμαστή ακρίβεια και σε τέλεια αρμονία. Ουράνια όντα ωθούσαν αυτούς τους τροχούς, και, υπεράνω όλων, επάνω στον ένδοξο θρόνο από σάπφειρο, βρισκόταν ο Αιώνιος· ενώ γύρω από τον θρόνο ήταν το κυκλικό ουράνιο τόξο, έμβλημα χάριτος και αγάπης. Καταβαλλόμενος από τη φοβερή δόξα της σκηνης, ο Ιεζεκιήλ έπεσε κατά πρόσωπον, όταν μια φωνή τον πρόσταξε να σηκωθεί και να ακούσει τον λόγο του Κυρίου. Τότε του δόθηκε ένα μήνυμα προειδοποίησης για τον Ισραήλ.» Testimonies, 751.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως Οἰζία εἶδον καὶ τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου, καὶ τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου αὐτοῦ ἐγέμιζε τὸν ναόν. Ὑπεράνω αὐτοῦ ἴσταντο Σεραφίμ· ἕκαστον εἶχεν ἑξ πτέρυγας· μετὰ δύο ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ μετὰ δύο ἐκάλυπτε τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ μετὰ δύο ἐπέτατο. Καὶ ἔκραζεν ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον, καὶ ἔλεγεν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ· πᾶσα ἡ γῆ εἶναι πλήρης τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ οἱ παραστάδες τῆς θύρας ἐσαλεύθησαν ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ κράζοντος, καὶ ὁ οἶκος ἐπλήσθη καπνοῦ. Τότε εἶπα· Οὐαί μοι! διότι ἐχάθην· ἐπειδὴ εἰμὶ ἄνθρωπος ἀκαθάρτων χειλέων, καὶ κατοικῶ ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκαθάρτων χειλέων· διότι οἱ ὀφθαλμοί μου εἶδον τὸν Βασιλέα, τὸν Κύριον Σαβαώθ. Τότε ἐπέταξεν πρὸς ἐμὲ ἐν τῶν Σεραφίμ, ἔχον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ ἄνθρακα πυρός, τὸν ὅποιον εἶχε λάβει διὰ λαβίδος ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου· καὶ ἥγγισεν αὐτὸν εἰς τὸ στόμα μου, καὶ εἶπεν· Ἴδου, τοῦτο ἥγγισε τὰ χεῖλη σου· καὶ ἡ ἀνομία σου ἀφηρέθη, καὶ ἡ ἁμαρτία σου ἐκαθαρίσθη. Καὶ ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου λέγοντος· Τίνα θέλω ἀποστείλει, καὶ τίς θέλει ὑπάγει δι’ ἡμᾶς; Τότε εἶπα· Ἴδου ἐγώ· ἀπόστειλόν με. Ἡσαΐας 6:1–8.

«Αὐτὸ τὸ ὄραμα δόθηκε στον Ιεζεκιήλ σε καιρὸ που ο νους του ἦταν γεμάτος ἀπὸ ζοφερὲς προαισθήσεις. Ἐβλεπε τὴ γῆ τῶν πατέρων του νὰ κεῖται ἐρημωμένη. Ἡ πόλη που κάποτε ἦταν πλήρης λαοῦ δὲν κατοικοῦνταν πλέον. Ἡ φωνὴ τῆς ευφροσύνης καὶ ὁ ὕμνος τῆς αἰνεσῆς δὲν ἀκούονταν πια μέσα στα τείχη τῆς. Ὁ ἴδιος ὁ προφήτης ἦταν ξένος σὲ ξένη γῆ, ὅπου ἡ ἀχαλίνωτη φιλοδοξία καὶ ἡ ἄγρια σκληρότητα κυριαρχοῦσαν ἀπόλυτα. Ὅσα ἔβλεπε καὶ ἀκούγε σχετικὰ με τὴν ἀνθρώπινη τυραννία καὶ ἀδικία καταθλίβαν τὴν ψυχὴ του, καὶ θρηνοῦσε πικρά ἡμέρα καὶ νύκτα. Ἀλλὰ τα θαυμαστά σύμβολα που παρουσιάστηκαν ἐνώπιόν του δίπλα στον ποταμὸ Χεβάρ ἀποκάλυπταν μιὰ κυρίαρχη δύναμη ἰσχυρότερη ἀπὸ ἐκείνη τῶν ἐπίγειων ἀρχόντων. Ὑπεράνω τῶν υπερήφανων καὶ σκληρῶν μοναρχῶν τῆς Ἀσσυρίας καὶ τῆς Βαβυλώνας, ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους καὶ τῆς ἀληθείας ἦταν ἐνθρονισμένος.»

Οἱ τροχοειδεῖς περιπλοκές, οἱ ὁποῖες φάνηκαν στον προφήτη νὰ εἶναι ἐμπλεγμένες σὲ τέτοια σύγχυση, βρῖσκονταν ὑπὸ τὴν καθοδήγηση ἐνὸς ἀπείρου χειριοῦ. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο του ἀποκαλύφθηκε ὅτι κινούσε καὶ κατηύθυνε αὐτοὺς τοὺς τροχοὺς, ἔφερε ἀρμονία μέσα ἀπὸ τὴ σύγχυση· ἔτσι, ὁλόκληρος ὁ κόσμος βρισκόταν ὑπὸ τὸν ἐλεγχό Του. Μυριάδες δοξασμένων ὄντων ἦσαν ἐτοιμα, με τὸν λόγο Του, νὰ υπερνικήσουν τὴ δύναμη καὶ τὴν πολιτικὴ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ ἐπιφέρουν ἀγαθὸ στους πιστοὺς Του.

«Κατὰ παρόμοιο τρόπο, ὅταν ὁ Θεὸς ἐπρόκειτο νὰ ἀνοίξει στον ἀγαπημένο Ἰωάννη τὴν ἱστορία τῆς ἐκκλησίας γιὰ τοὺς μέλλοντες αἰῶνες, του ἔδωσε μιὰ διαβεβαίωση γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴ φροντίδα τοῦ Σωτῆρος πρὸς τὸν λαὸ Του, ἀποκαλύπτοντάς του “Κάποιον ὅμοιον με Υἱὸν ἀνθρώπου”, ὁ ὁποῖος περιπατοῦσε ἀνάμεσα στους λυχνοστάτες, που συμβόλιζαν τὶς ἐπτὰ ἐκκλησίες. Ἐνῶ στον Ἰωάννη παρουσιάσθηκαν οἱ τελευταῖοι μεγάλοι ἀγῶνες τῆς ἐκκλησίας με τὶς ἐπίγειες ἐξουσίες, του ἐπετράπη ἐπίσης νὰ ἀντικρίσει τὴν τελικὴ νίκη καὶ λύτρωση τῶν πιστῶν. Εἶδε τὴν ἐκκλησίαν νὰ ὁδηγεῖται σὲ θανατηφόρα σύγκρουση με τὸ θηρίο καὶ τὴν εἰκόνα του, καὶ τὴν προσκύνηση ἐκεῖνου τοῦ θηρίου νὰ ἐπιβάλλεται ἐπὶ ποινὴ θανάτου. Ἀλλὰ, κοιτάζοντας πέρα ἀπὸ τὸν καπνὸ καὶ τὸν κρότο τῆς μάχης, εἶδε ἕνα πλήθος ἐπάνω στο Ὄρος Σιών μαζί με τὸ Ἀρνίον, που εἶχαν, ἀντὶ τοῦ χαράγματος τοῦ θηρίου, τὸ “ὄνομα τοῦ Πατρὸς γραμμένο ἐπάνω στα μέτωπά τους”. Καὶ πάλιν εἶδε “ἐκείνους που εἶχαν νικήσει τὸ θηρίο, καὶ τὴν εἰκόνα του, καὶ τὸ χάραγμά του, καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ ὀνόματός του, νὰ στέκονται ἐπάνω στὴ θάλασσα τὴ γυάλινη, κρατώντας τὶς κιθάρες τοῦ Θεοῦ” καὶ νὰ

ψάλλουν την ωδή του Μωυσέως και του Αρνίου.»

«Αυτά τα διδάγματα είναι προς όφελός μας. Χρειαζόμαστε να στηρίξουμε την πίστη μας στον Θεό, διότι ακριβώς μπροστά μας βρίσκεται καιρός που θα δοκιμάσει τις ψυχές των ανθρώπων. Ο Χριστός, επάνω στο Όρος των Ελαιών, ανέφερε εκ νέου τις φοβερές κρίσεις που επρόκειτο να προηγηθούν της δευτέρας παρουσίας Του: “Θέλετε ακούσει πολέμους και φήμας πολέμων.” “Θέλει εγερθεί έθνος επί έθνος και βασιλεία επί βασιλεία· και θέλουσι γίνει πείναι και λοιμοί και σεισμοί κατά τόπους. Πάντα δε ταύτα είναι αρχή ωδίνων.” Ενώ αυτές οι προφητείες έλαβαν μερική εκπλήρωση κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, έχουν πιο άμεση εφαρμογή στις έσχατες ημέρες.»

«Στεκόμαστε στο κατώφλι μεγάλων και σοβαρών γεγονότων. Η προφητεία εκπληρώνεται ταχέως. Ο Κύριος είναι πλησίον. Συντόμως πρόκειται να ανοιχθεί ενώπιόν μας μια περίοδος συντριπτικού ενδιαφέροντος για όλους τους ζώντες. Οι αντιπαραθέσεις του παρελθόντος πρόκειται να αναζωπυρωθούν· νέες αντιπαραθέσεις θα ανακύψουν. Οι σκηνές που πρόκειται να εκτυλιχθούν στον κόσμο μας δεν έχουν ακόμη ούτε καν ονειρευθεί. Ο Σατανάς εργάζεται μέσω ανθρώπινων οργάνων. Εκείνοι που καταβάλλουν προσπάθεια να μεταβάλουν το Σύνταγμα και να εξασφαλίσουν νόμο που να επιβάλλει την τήρηση της Κυριακής, ελάχιστα αντιλαμβάνονται ποιο θα είναι το αποτέλεσμα. Μια κρίση είναι ακριβώς προ των πυλών μας.»

«Αλλ’ οι δούλοι του Θεού δεν πρέπει να στηρίζονται στον εαυτό τους μέσα σε αυτή τη μεγάλη κρίση. Στα οράματα που δόθηκαν στον Ησαΐα, στον Ιεζεκιήλ και στον Ιωάννη βλέπουμε πόσο στενά συνδέεται ο ουρανός με τα γεγονότα που διαδραματίζονται επάνω στη γη και πόσο μεγάλη είναι η μέριμνα του Θεού για εκείνους που είναι πιστοί σ’ Αυτόν. Ο κόσμος δεν είναι χωρίς άρχοντα. Το σχέδιο των επερχόμενων γεγονότων βρίσκεται στα χέρια του Κυρίου. Η Μεγαλειότητα του ουρανού έχει υπό τη δική της φροντίδα το πεπρωμένο των εθνών, καθώς και τις υποθέσεις της Εκκλησίας Του.»

«Επιτρέπομε στον εαυτό μας να αισθάνεται υπέρμετρα πολλή μέριμνα, θλίψη και αμηχανία στο έργο του Κυρίου. Οι πεπερασμένοι άνθρωποι δεν έχουν αφεθεί να φέρουν το βάρος της ευθύνης. Έχουμε ανάγκη να εμπιστευόμαστε τον Θεό, να πιστεύουμε σ’ Αυτόν και να προχωρούμε. Η ακάματη επαγρύπνηση των ουρανίων αγγελιοφόρων και η αδιάλειπτη απασχόλησή τους στη διακονία τους σε σχέση με τα όντα της γης μάς δείχνουν πώς το χέρι του Θεού κατευθύνει τον τροχό μέσα στον τροχό. Ο θείος Διδάσκαλος λέγει σε κάθε εργάτη του έργου Του, όπως είπε άλλοτε στον Κύρο: “Εγώ σε περιέζωσα, αν και δεν Με εγνώρισες.”»

«Στο όραμα του Ιεζεκιήλ ο Θεός είχε το χέρι Του κάτω από τις πτέρυγες των χερουβείμ. Αυτό διδάσκει τους δούλους Του ότι η θεία δύναμη είναι εκείνη που τους χαρίζει επιτυχία. Θα εργασθεί μαζί τους, εάν αποβάλουν την ανομία και γίνουν καθαροί στην καρδιά και στη ζωή.»

«Το λαμπρό φως, που κινείται ανάμεσα στα ζωντανά όντα με την ταχύτητα της αστραπής, αντιπροσωπεύει την ταχύτητα με την οποία το έργο αυτό θα προχωρήσει τελικά προς την ολοκλήρωσή του. Εκείνος που δεν νυστάζει, ο οποίος εργάζεται αδιαλείπτως για την εκπλήρωση των σκοπών Του, δύναται να προωθήσει το μεγάλο Του έργο κατά τρόπο αρμονικό. Εκείνο που στις πεπερασμένες διάνοιες φαίνεται περίπλοκο και συγκεχυμένο, η χείρα του Κυρίου μπορεί να το διατηρεί σε τέλεια τάξη. Μπορεί να επινοήσει οδούς και μέσα

για να ματαιώσει τα σχέδια των πονηρών ανθρώπων, και θα φέρει σε σύγχυση τα βουλεύματα εκείνων που μηχανεύονται κακό εναντίον του λαού Του.»

«Αδελφοί, τώρα δεν είναι καιρός για πένθος και απελπισία, ούτε καιρός να παραδοθούμε στην αμφιβολία και την απιστία. Ο Χριστός δεν είναι τώρα ένας Σωτήρας στο νέο μνημείο του Ιωσήφ, κλεισμένο με μεγάλη πέτρα και σφραγισμένο με τη ρωμαϊκή σφραγίδα· έχουμε αναστημένο Σωτήρα. Αυτός είναι ο Βασιλεύς, ο Κύριος των δυνάμεων· κάθετα μεταξύ των χερουβίμ· και εν μέσω της διαμάχης και του θορύβου των εθνών εξακολουθεί να φυλάττει τον λαό Του. Εκείνος που άρχει στους ουρανούς είναι ο Σωτήρας μας. Μετρά κάθε δοκιμασία. Παρακολουθεί τη φωτιά της καμίνου που πρέπει να δοκιμάσει κάθε ψυχή. Όταν τα οχυρώματα των βασιλέων θα ανατραπούν, όταν τα βέλη της οργής του Θεού θα διαπεράσουν τις καρδιές των εχθρών Του, ο λαός Του θα είναι ασφαλής στα χέρια Του». Testimonies, τόμος 5, 752–754.

Ο Ιεζεκιήλ αντιπροσωπεύει τους υποψηφίους να συγκαταριθμηθούν μεταξύ των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και γραμμή επί γραμμή η εμπειρία του στο αγιαστήριο ευθυγραμμίζεται με την εμπειρία του Ησαΐα και του Ιωάννη εντός του αγιαστηρίου. Τώρα βρισκόμαστε στη δοκιμασία του ναού, τη δεύτερη από τις τρεις δοκιμασίες που σφραγίζουν τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Εκείνη η περίοδος είναι ο καθαρισμός που επιτελείται από τον Άγγελο της Διαθήκης σε εκπλήρωση του Μαλαχία τρία. Η διαδικασία του καθαρισμού, η οποία συνίσταται σε τρεις δοκιμασίες, είναι η πύρινη «κάμινος» του Μαλαχία «που πρέπει να δοκιμάσει κάθε ψυχή». Όταν ο τρίτος άγγελος έφθασε στις 22 Οκτωβρίου 1844, ο Άγγελος της Διαθήκης ήλθε αιφνιδίως στον ναό Του και οδήγησε τις φρόνιμες παρθένες εκείνης της ιστορίας στα Άγια των Αγίων, για να σφραγίσει τους πιστούς Του, αλλά οι παρθένες εκείνης της ιστορίας επαναστάτησαν, και έως το 1856 το Φιλαδελφικό Μιλλεριτικό κίνημα είχε μεταβληθεί στο Λαοδικειανό Μιλλεριτικό κίνημα και το 1863 έγινε η Λαοδικειανή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας.

Ο τρίτος άγγελος, ο οποίος κατέφθασε αιφνιδίως στις 22 Οκτωβρίου 1844, απέσυρε την παρουσία του το 1863, και κατόπιν επέστρεψε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001. Είκοσι πέντε έτη αργότερα, η δοκιμασία του ναού που προτυπώθηκε από την 22α Οκτωβρίου 1844 επαναλαμβάνεται τώρα. Το είκοσι πέντε είναι συμβολικά ένα προφητικό δέκατο του διακοσίων πενήντα, και το διακόσια πενήντα είναι σύμβολο της ιστορίας που παρίσταται στα εδάφια ένδεκα έως δεκαπέντε του Δανιήλ ένδεκα. Το διακόσια πενήντα, και το είκοσι πέντε, είναι τροχός μέσα στο οραματικό θέαμα του αγιαστηρίου του Ιεζεκιήλ. Το είκοσι πέντε είναι σύμβολο του διαχωρισμού των σοφών και των ασεβών σε εκπλήρωση της τριπλής διαδικασίας δοκιμασίας, η οποία παρίσταται στο έργο του εξαγνισμού που επιτελείται από τον Αγγελιαφόρο της Διαθήκης.

Το εικοστό πέμπτο κεφάλαιο του Ματθαίου περιέχει τρεις παραβολές, και κάθε παραβολή προσδιορίζει τον διαχωρισμό των σοφών και των ασεβών κατά τον καιρό της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η ελπίδα του λαού του Θεού, όπως παριστάνεται στο κεφάλαιο, είναι να είναι φρόνιμη παρθένας, κατέχουσα το έλαιο του αγγέλματος της μεσονυκτίου κραυγής. Η ελπίδα τους είναι να κριθούν πιστοί δούλοι στη διαχείριση της χρήσεως των ιδιαίτερων ταλάντων που τους δόθηκαν να διαχειρισθούν κατά την προσωπική τους δοκιμαστική περίοδο. Η ελπίδα τους είναι να κριθούν ως πρόβατα της βοσκής Του, καθημένα εκ δεξιών Αυτού,

και όχι ως ερίφια εξ αριστερών αυτού. Το εικοστό πέμπτο είναι σύμβολο του διαχωρισμού των σοφών και των ασεβών κατά τον καιρό της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Το εικοστό πέμπτο είναι ένας από τους τροχούς του Ιεζεκιήλ.

Κατά το εικοστό πέμπτο έτος της αιχμαλωσίας μας, στην αρχή του έτους, τη δεκάτη ημέρα του μηνός, κατά το δέκατο τέταρτο έτος αφότου η πόλη επλήγη, κατά την αυτήν ημέραν η χείρ του Κυρίου ήτο επ' εμέ και με έφερε εκεί. Ιεζεκιήλ 40:1.

Το εικοστό πέμπτο έτος της αιχμαλωσίας αντιπροσωπεύεται από την 22α Οκτωβρίου, η οποία αντιπροσωπεύεται από το κλείσιμο μιας οικονομικής θύρας. Στις 22 Οκτωβρίου 1844, μία θύρα ανοίχθηκε και μία θύρα έκλεισε, καθώς δύο τάξεις διαχωρίστηκαν.

Και προς τον άγγελο της εκκλησίας εν Φιλαδελφεία γράψον· Ταύτα λέγει ο Άγιος, ο Αληθινός, ο έχων την κλείδα του Δαβίδ, ο ανοίγων, και ουδείς κλείει· και κλείων, και ουδείς ανοίγει· Εξεύρω τα έργα σου· ιδού, έθεσα ενώπιόν σου θύραν ανεωγμένην, και ουδείς δύναται να κλείση αυτήν· διότι έχεις μικράν δύναμιν, και ετήρησας τον λόγον μου, και δεν ηρνήθης το όνομά μου. Αποκάλυψις 3:7, 8.

Ο Χριστός λέγει προς τον άγγελο της Φιλαδελφείας ότι γνωρίζει το έργο τους, ότι έχει θέσει ενώπιον της εκκλησίας της Φιλαδελφείας θύραν ανεωγμένην. Η θύρα αυτή ανοίγεται διά «της κλείδος του Δαβίδ», της κλείδος που ετέθη επί τον Ελιακίμ.

Και θέλει συμβεί εν εκείνη τη ημέρα, ότι θέλω καλέσει τον δούλον μου Ελιακίμ, τον υιόν του Χελκίου· και θέλω ενδύσει αυτόν με τον χιτώνα σου, και θέλω ενισχύσει αυτόν με τη ζώνη σου, και θέλω εμπιστευθεί την εξουσία σου εις την χείρα αυτού· και θέλει είσθαι πατήρ εις τους κατοίκους της Ιερουσαλήμ και εις τον οίκον του Ιούδα. Και την κλείδα του οίκου του Δαβίδ θέλω επιθέσει επί τον ώμον αυτού· και θέλει ανοίγει, και ουδείς θέλει κλείσει· και θέλει κλείει, και ουδείς θέλει ανοίξει. Ησαΐας 22:20–22.

Την ημέρα κατά την οποία καλείται ο Ελιακίμ, διαχωρίζεται από τον πονηρό Σεβνά.

Ούτω λέγει Κύριος ό Θεός τών δυνάμεων· “Υπαγε, πορεύθητι πρὸς τοῦτον τὸν οἰκονόμον, πρὸς τὸν Σεβνά, τὸν ἐπὶ τοῦ οἴκου, καὶ εἰπὲ· Τί ἔχεις ἐνταῦθα; καὶ τίνα ἔχεις ἐνταῦθα, ὥστε νὰ λαξεύσης διὰ σεαυτὸν ἐνταῦθα τάφον, ὡς ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος λαξεύει διὰ σεαυτὸν τάφον ἐν ὑψηλῷ, καὶ σκαλίζει διὰ σεαυτὸν κατοικίαν εἰς βράχον; Ἴδου, ὁ Κύριος θὰ σὲ μεταφέρει ἐξάπαντος εἰς αἰχμαλωσίαν κραταιάν, καὶ θὰ σε περιτυλίξῃ ἀσφαλῶς. Βεβαίως θὰ σὲ περιστρέψῃ καὶ θὰ σὲ ἐκσφενδονίσῃ ὡς σφαῖραν εἰς χώραν πλατεῖαν· ἐκεῖ θὰ ἀποθάνῃς, καὶ ἐκεῖ τὰ ἄρματα τῆς δόξης σου θὰ γίνωσιν ἐντροπὴ τοῦ οἴκου τοῦ κυρίου σου. Ἡσαΐας 22:15–18.

Ο διαχωρισμός των φρονίμων και των μωρών παρθένων, ο οποίος εκπλήρωσε την απεικόνιση του Σεβνά και του Ελιακίμ, εκπληρώθηκε στις 22 Οκτωβρίου 1844, και επίσης στο εικοστό πέμπτο έτος της αιχμαλωσίας του Ιωαχείν, το οποίο ήταν στις 22 Οκτωβρίου 573 π.Χ. Στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ οι ασεβείς εντός του Αντβεντισμού, που αντιπροσωπεύονται από την Ιερουσαλήμ, παριστάνονται ως είκοσι πέντε άνδρες που προσκυνούν τον ήλιο. Η καταστροφή της Ιερουσαλήμ αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής, ο οποίος είναι επίσης το ορόσημο που θέτει τέλος στον χρόνο της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Αυτός ο χρόνος της

σφράγισης άρχισε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, και ο Ιησούς είναι και το Άλφα και το Ωμέγα, επομένως η 11η Σεπτεμβρίου 2001, ως αρχή της σφράγισης, απεικονίζει το τέλος, κατά τον νόμο της Κυριακής.

Η 11η Σεπτεμβρίου 2001 προτυπώθηκε από τις συνελεύσεις της Μινεάπολης του 1888, διότι η Αδελφή White δηλώνει ότι, όταν τα μεγάλα κτίρια της Νέας Υόρκης κατέρρευσαν στο 9/11, εκπληρώθηκε το Revelation 18:1–3. Κατά τον καιρό εκείνο, όπως και το 1888, προσδιόρισε ότι ο άγγελος του Revelation eighteen κατήλθε για να φωτίσει τη γη με τη δόξα Του. Την ανταρσία του 1888 την παραλλήλισε με την ανταρσία του Korah, του Dathan και του Abiram, στους οποίους επίσης προσχώρησαν στην αποστασία τους διακόσιοι πενήντα άνδρες ονομαστοί. Οι διακόσιοι πενήντα στασιαστές στην ανταρσία του Korah και των συνεργών του, στην αρχική ιστορία του αρχαίου Ισραήλ, προτύπωναν τους είκοσι πέντε άνδρες που προσκυνούσαν τον ήλιο στην τελική ιστορία του αρχαίου Ισραήλ.

Είκοσι πέντε ηγέτες του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, προσκυνούντες ενώπιον του νόμου της Κυριακής, και διακόσιοι πενήντα κατά την 11η Σεπτεμβρίου, εκθέτουν τον καιρό της σφραγίσεως με τον συμβολισμό του είκοσι πέντε (το σύμβολο του διαχωρισμού των φρονίμων και των ασεβών), ώστε να σημειωθούν η αρχή και το τέλος του καιρού της σφραγίσεως. Είτε πρόκειται για τους διακοσίους πενήντα στασιαστές στον καιρό του Μωυσέως, είτε για τους είκοσι πέντε άνδρες στο όγδοο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, είτε για τις τρεις μαρτυρίες του διαχωρισμού στο εικοστό πέμπτο κεφάλαιο του Ματθαίου, είτε για το εικοστό πέμπτο έτος της αιχμαλωσίας στο τεσσαρακοστό κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ· όλες οι εκδηλώσεις του συμβόλου του είκοσι πέντε εναρμονίζονται με τις τρεις περιόδους των διακοσίων πενήντα ετών, οι οποίες έφθασαν στην ολοκλήρωσή τους αντιστοίχως το 207 π.Χ., το 313 και το 2026.

Το είκοσι πέντε είναι, τρόπον τινά, ένας άξονας του είκοσι πέντε, ο οποίος φέρει όλες τις γραμμές του είκοσι πέντε στην τελείωση. Καθίσταται ένα από τα προφητικά κλειδιά της βασιλείας που δόθηκαν στον Πέτρο, ώστε να φέρει διαύγεια στην κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα. Έχει κατ' επανάληψιν καταδειχθεί, επί περισσότερων από τριών μαρτύρων, ότι τα εδάφια δέκα έως δεκαπέντε του Δανιήλ ένδεκα αντιπροσωπεύουν μία γραμμή που καλύπτει την ιστορία από το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής, η οποία είναι η κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα. Ο λέων της φυλής του Ιούδα αποσφραγίζει τώρα τους τροχούς του Ιεζεκιήλ, καθώς ανοίγει την κρυμμένη ιστορία που θα ολοκληρώσει το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου των εσχάτων ημερών.

Στα ακόλουθα άρθρα θα συνεχίσουμε να προσδιορίζουμε τους τροχούς του Ιεζεκιήλ, οι οποίοι αντιπροσωπεύουν την πολύπλοκη αλληλεπίδραση ανθρώπων στις έσχατες ημέρες. Το πρώτο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, που παρατίθεται στην αρχή αυτού του άρθρου, και το συνοδευτικό απόσπασμα από τις Testimonies, τόμος πέμπτος, θα αποτελούν το διαρκές σημείο αναφοράς μας καθώς προχωρούμε στα άρθρα. Όταν οι τροχοί τοποθετηθούν στη σωστή τους θέση και με τις ορθές τους διασταυρώσεις με τους άλλους τροχούς της προφητικής ιστορίας, θα καταδείξουμε ότι τα τριακόσια ενενήντα ένα έτη και δεκαπέντε ημέρες, που ενδυνάμωσαν τον πρώτο άγγελο στις 11 Αυγούστου 1840, παριστάνονται επίσης από τον Ιεζεκιήλ ως τριακόσια ενενήντα έτη, συνδεδεμένα με το ενάμισι έτος της πολιορκίας της Ιερουσαλήμ· και ότι η άφιξη αυτού του προφητικού φωτός προσδιορίζει την ύψωση του σημαιοφόρου λάβαρου των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Η 27η Ιουλίου 1299 έως το 1337 αντιπροσωπεύει τριάντα οκτώ έτη στην αρχή των εκατόν πενήντα ετών (πέντε μηνών) της Αποκαλύψεως θ', εδάφιο 10. Τα εκατόν πενήντα εκείνα έτη συνδέονται με τα τριακόσια ενενήντα ένα έτη και δεκαπέντε ημέρες του εδαφίου 15. Έτσι, η αρχή των δύο αυτών περιόδων αποτελεί μία γραμμή προφητείας, η οποία ολοκληρώθηκε με την εκπλήρωση της προρρήσεως του Josiah Litch του 1838 και 1840 και σηματοδότησε την έγερση και ενδυνάμωση του Μίλλεριτικού κινήματος. Η ιστορία εκείνη, στην αρχή του Αντβεντισμού, σηματοδοτεί την έγερση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων ως σημείου, προ της Κυριακάτικης νομοθεσίας. Έτσι, τα τριακόσια ενενήντα έτη του Ιεζεκιήλ και το ενάμισυ έτος (1,5) της πολιορκίας της Ιερουσαλήμ σηματοδοτούν το τέλος της γραμμής προφητείας που άρχισε το 1299.

Θα ήταν ωφέλιμο να εξεταστεί εκ των προτέρων, ενόψει του επόμενου άρθρου, το απόσπασμα από τις Testimonies, τόμος πέμπτος.